

Báo Công An số ra ngày 30-4-1988:

Năm 1966, Nguyễn văn Thiệu, Nguyễn cao Kỳ và Trần văn Văn cùng ra tranh cử chức tổng thống VNCH. Trần văn Văn là Thượng nghị sĩ, một con bài của Mỹ, nếu đắc cử Tổng Thống sẽ rất nguy hại cho cách ma.ng. Trần hoàng Sinh (Sáu Sinh) được giao nhiệm vụ trinh sát và tiêu diệt Trần văn Văn để trừ khử một tên tay sai bán nước. Lúc bấy giờ Sinh đang sắm vai một thanh niên 16 tuổi * đi ở đợ cho bà Bảy Lợi ở hẻm 122 Tôn Đản, Q. 4. Chồng bà Bảy là cơ sở cách mạng, làm công nhân ở Saigon. Đạo ấy, đêm nào Sinh cũng phải ra vòi nước công cộng gần cảng để lấy nước, nhờ đó làm quen được một vài anh em công nhân bến cảng và cả một số tay giang hồ cộm cán trong vùng. Anh dò biết được địa chỉ nhà Trần văn Văn và một số đặc điểm sinh hoạt của ông ta, từ đó tranh thủ bám sát để nắm quy luật đi lại và chuẩn bị kế hoạch hành động.

Sau gần ba tháng trinh sát, Sinh báo cáo với lãnh đạo An ninh T4 và xin ý kiến chỉ đạo Các đồng chí lãnh đạo B5 đồng ý phương án của anh và dặn: "Nếu có bị bắt thì sẽ khai là thực hiện ý định do một Đại Tá Dù nào đó thuê mướn".

Thoạt đầu Sinh dự định sẽ đánh một mình để bảo đảm bí mật, nếu bị bắt cũng dễ bề xoay sở. Khoảng đầu tháng 11, căn cứ của An ninh T4 gửi tiền vào cho Sinh mua một chiếc xe máy. Anh nhờ chú Sáu Dừa (cơ sở của Sinh) mua giùm một chiếc xe Honda dame của một Đại úy Công Binh và cố ý không sang tên để khi hành động, chiếc xe sẽ là một chứng cứ biết nói. Sinh vừa tập chạy xe cho thành thạo, vừa tiếp tục trinh sát. Cuối cùng anh quyết định sẽ tấn công ở một trong ba điểm: Trước cổng nhà Trần văn Văn trên đường Phan Thanh Giản, góc Phan thanh Giản - Phan Kế Bính hoặc ngã ba Phan Kế Bính - Phan Đình Phùng (Nguyễn Đình Chiểu bây giờ). Thời gian hành động được cấp trên ấn định từ ngày 2 đến ngày 4-12-1966.

Ngày 7-11-1966, theo mật thư của lãnh đạo Sinh đến trước quán Thanh Lan ở góc chợ Xóm Chiếu, Q. 4 nhận một khẩu súng ngắn và 24 viên đạn.

Sáng 2-12-1966, Sinh đến gần cửa nhà Trần Văn Văn, giả bộ sửa xe để chờ đợi. 8 giờ 30 phút, xe ô tô chở Văn từ từ bò ra khỏi cổng. Sinh định sắp tới thì ngay lúc đó có một chiếc xe chở công nhân đi sửa điện chắn ngang tầm nhìn, xe Văn chạy qua. Sáng hôm sau, anh đến góc Phan Kế Bính - Phan Thanh Giản đứng đợi. Hồi hộp chờ mãi mới thấy xe của Văn chạy qua nhưng cũng đúng lúc đó có xe Jeep tuần cảnh từ phía cầu Phan Thanh Giản chạy tới Sinh đành phải bó tay. Hai ngày kế tiếp không thấy Trần Văn Văn xuất hiện. Sinh biết ngoài cứ đang sốt ruột trông chờ tin anh.

Cũng trong thời gian này Sinh mới xây dựng được ba cơ sở: Chú Sáu Dừa, anh Tám Em và Chín Sợi. Cả ba chưa ai được học tập chính trị và giới thiệu ra cứ. Sinh tính chèn giao việc cho họ khi nào thật cần thiết và qua thử thách thực tế mới đưa ra cứ để cấp trên huấn luyện, đào tạo.

Ngày 6-12-1966, gặp anh Tám Em, Sinh chợt nảy ra ý định cần anh ta chạy xe, Sinh ngồi sau để có thể dễ dàng hành động và cũng nhân dịp này thử thách anh. Tám Em rất phấn khởi khi được đề nghị cho tham gia trận đánh.

Sinh yêu cầu anh phải giữ khí tiết, nếu bị bắt chỉ khai nhận: "Có một Đại Tá mặc đồ lính Dù đến gặp và giao việc, xong xuôi sẽ được miễn quân dịch, cho nhà, xe và nhiều tiền"

Sáng 7-12-1966, hai anh em đến ngã ba Phan Kế Bính - Phan Đình Phùng. Anh Tám đậu xe cách Sinh khoảng 100m, nổ máy đứng đợi. Sinh đứng bên ngã ba như người chờ xe. Thời gian nặng nề trôi mãi đến 8 giờ 45 phút, xe Trần Văn Văn mới xuất hiện. Hôm nay ông ta ngồi ghế trên, rất thuận lợi cho việc hành động.

Khi xe vừa trở tới giảm tốc độ để quẹo phải sang đường Phan Đình Phùng thì Sinh băng nhanh qua đường, áp sát, móc súng nhắm thẳng vào đầu Văn bóp cò. Súng không nổ! Anh bóp tiếp liên tục ba phát rồi vọt chạy tới xe Tám Em giục: "Vọt lẹ!". Chạy được một đoạn, lúc quẹo trái vào đường Tự Đức, Sinh nhìn thấy bốn xe Honda đang đuổi theo. Tám Em cho xe chạy vô hẻm chúng cũng theo vô. Sinh nổ thử một phát súng về phía

sau, chúng tấp vào lề đường và bắn trả. Sinh giục Tám Em kéo hết ga mà vẫn thấy xe chạy rất chậm. Đằng sau, địch vẫn vừa đuổi theo vừa bắn, đạn bay chiu chiu qua đầu. Sinh nghĩ chúng sẽ không bắn chết nen vẫn giục Tám Em chạy thực mạng.

Từ xa, xe Jeep, xe Hartley đang bủa tới. Các loại xe tải, xe hơi trên đường phải dừng lại, nép vào lề. Trên đường chỉ có xe Sinh là đang chạy. Đến ngã tư Phan Đình Phùng - Mạc Đĩnh Chi, một chiếc Hartley ào tới đâm thẳng vào xe Sinh. Anh lăn xuống đường, chĩa súng vào một tên cảnh sát nổ ngay hai phát. Bọn cảnh sát vội nằm rạp xuống đất. Sinh chui qua gầm xe một xe tải, men theo lườn mấy chiếc xe khác, vừa chạy vừa cởi vội chiếc áo xanh bên ngoài bọc khẩu súng nhét đại vào khe dưới hai bánh xe sau của một chiếc ô tô, rồi cặp bờ tường bên đường chạy tiếp. Đụng mấy tên cảnh sát mới xuất hiện, Sinh nhanh trí la lớn: "VC bắn quá chừng các ông ơi!".

Theo hướng tay Sinh chỉ, bọn cảnh sát nhìn thấy phía ngã tư đang xảy ra cảnh vật lộn (chính là cảnh bắt Tám Em) nên chúng bỏ anh để chạy lại đó. Sinh nhanh chân quẹo cua khuất một chiếc xe tải, leo tường nhảy bừa vào sân sau một vila.

Trong sân vườn, Sinh thấy nhiều xe du lịch, trong xe có cả nón cảnh sát. Anh nép sau một chiếc xe cũ đậu sát tường để quan sát và giật mình nhận ra đã vào đúng một đơn vị cảnh sát nguy; có lẽ bọn chúng nghe báo động đã chạy ra ngoài hoặc đang sợ hãi nấp kín trong phòng. Đánh liều một phen, Sinh đến bên một vòi nước rửa mặt, uống một hớp nước lạnh cho tỉnh táo, sửa lại áo quần cho ngay ngắn rồi thản nhiên bước ra cổng.

Tên gác cửa là cảnh sát dã chiến, cầm cây cabin đứng trong lồng cu, kéo cổng cho Sinh đi rạ. Có mấy tên cảnh sát đi lại trước cổng nhưng không để ý đến anh. Sinh bước xuống đường, lẫn vào dòng người đi ra phía đường Hai Bà Trưng, leo lên một xe lam đi Saigon, ra bến xe đi về Hóc Môn.

LAO ĐỘNG SỐ 118, 29.04.2006

"Nổi khiếp sợ" mang tên Tư Hồ

Duy Long

Ông bị chính quyền nguy liệt vào danh sách "những tên khủng bố đầu sỏ". Với các chiến sĩ biệt động thành, ông được xem như người anh đầy kinh nghiệm, luôn tổ chức được những trận đánh xuất quỷ nhập thần. Ngồi trước mặt tôi hôm nay - giữa đất Hà thành - vẫn là một Tư Hồ bình dị, đang say sưa kể về những chiến công của mình và đồng đội.

"Nổi khiếp sợ" của tướng lĩnh nguy

Tên thật của ông là Nguyễn Văn Lệnh, thiếu tá, nguyên đội phó đội biệt động Sài Gòn. Ông hiện đang sống trong một ngôi nhà nhỏ nằm sâu trong một con ngõ thuộc đường Lĩnh Nam, Hoàng Mai (Hà Nội). Những chiến công của lực lượng biệt động Sài Gòn đã được báo chí, phim ảnh nói nhiều. Hầu như câu chuyện nào của họ cũng mang màu sắc trinh thám, hành động. Ban đầu tôi cứ nghĩ, một "cựu biệt động" ngoài đời chắc phải hùng dũng, oai phong lẫm liệt lẫm. Không ngờ Tư Hồ (bí danh của ông Lệnh) ngoài đời lại bình dị, dân dã và... hiền lành đến thế.

Năm 1964, khi đang làm chuyên viên huấn luyện đặc công ở nước bạn Lào, ông được T.Ư Cục miền Nam điều về làm đội phó đội trinh sát vũ trang B5 của Ban An ninh khu Sài Gòn - Gia Định. Lúc ấy ông phải giấu vợ, rằng mình được cử đi học ở nước ngoài. Những năm sau này, vợ ông vẫn thường nghe qua đài phát thanh về một chiến sĩ biệt động thành là nổi khiếp sợ của Mỹ nguy. Bà chẳng thể ngờ rằng chiến sĩ đó lại chính là người chồng của mình.

Trong suốt 10 năm làm biệt động, Tư Hồ được giao một nhiệm vụ duy nhất, tối quan trọng là "ám sát các quan chức cấp cao của chính quyền nguy". Công việc của ông là phải lập kế hoạch tỉ mỉ, từ việc trinh sát, lên phương án, bố trí lực lượng. Về chế tạo bom, thuốc nổ, bộc phá cũng do một tay Tư Hồ đảm trách.

Đội trinh sát vũ trang B5 của ông có tới cả trăm chiến sĩ, nhưng chiến đấu trực tiếp trong nội thành thì chưa tới 20 người. Tư Hồ

là người phụ trách nhóm "ám sát" nên nguy quân, nguy quyền - nhất là những tên chóp bu - coi ông như một mối hiểm họa, một mối đe dọa lớn. Chúng đã từng treo giải hàng triệu đồng cho ai bắt được hoặc cung cấp thông tin về ông.

Những trận đánh chấn động Sài thành

Chiến công đầu tiên trong lòng địch của đội biệt động là vụ ám sát Trần Văn Văn - Chủ tịch Thượng viện chính quyền Sài Gòn, đang được Mỹ tín nhiệm và chuẩn bị đưa lên thay thế Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu. Tư Hồ cùng ban lãnh đạo B5 đã giao nhiệm vụ cho Sáu Sinh phải tiêu diệt bằng được Trần Văn Văn để tạo tiếng vang cho lực lượng của ta. Chiếc xe gắn máy do đồng chí Sáu Sinh đã đột kích vào giữa hàng ngũ xe hộ tống của Trần Văn Văn và cho y "ăn" 3 phát đạn. Chiếc xe máy mất hút, báo chí Sài Gòn đăng tin Trần Văn Văn đã chết ngay trong xe. Chiến công đầu tiên này đã cổ vũ, động viên tinh thần của toàn thể anh em biệt động.

Vụ ám sát Thiếu tướng Nguyễn Văn Kiêm - Tham mưu trưởng Biệt bộ phủ Thủ tướng - là chiến công thứ hai của lực lượng biệt động và thực sự là nỗi khiếp đảm của tướng lĩnh nguy. Tiếp theo đó là hàng loạt vụ tấn công các tướng lĩnh tại Tổng nha Cảnh sát, dinh Độc lập, nhà riêng Nguyễn Văn Thiệu... đã dẫn mặt kẻ thù và cũng là để đáp lại tuyên bố "đã quét sạch Việt Cộng ra khỏi Sài Gòn" của chính quyền nguy.

Vụ ám sát hụt Thủ tướng nguy Trần Văn Hương (1969) có lẽ là vụ Tư Hồ nhớ nhất. Không chỉ bởi lúc đó là thời điểm quân nguy khủng bố lực lượng của ta điên cuồng, mà đây còn là vụ lực lượng biệt động thành tổn thất nặng nề nhất. Tuy nhiên, đây cũng là vụ gây tiếng vang nhất của đội biệt động, cả trong lẫn ngoài nước.

Ông kể về quãng thời gian hơn hai năm bị tra tấn, tù đày trong các nhà lao của nguy quyền (1966-1968). Mọi kiểu tra tấn dã man, rùng rợn nhất ông đều đã trải qua, tuy nhiên đó chỉ là "lửa thử vàng" với Tư Hồ. Không khép được ông vào tội gì, chúng đành liệt ông vào dạng "tù không án" rồi kết tội "sử dụng thẻ căn cước giả". Sau khi ra tù, ông lại tiếp tục hoạt động cho đến ngày giải phóng.

Nay, dù đã qua cái tuổi "cổ lai hy" nhưng Tư Hồ vẫn khoẻ đi, khoẻ làm. Hôm chúng tôi ghé thăm, ông đang "thau lại bể nước và chăm sóc mấy luống rau trong vườn", rồi vận động bà con khu phố xây dựng "nếp sống văn hoá ở khu dân cư", các công việc đoàn thể của phường ông cũng luôn là tấm gương đi đầu. Nhiều lúc con cháu phàn nàn vì ông chẳng để chân tay ngơi nghỉ, luôn nghĩ ra việc để làm.

Việc tìm hài cốt đồng đội mà ông bắt đầu làm từ năm 1986 được coi như "nhiệm vụ không ngừng nghỉ". Ông đã tìm được hàng trăm hài cốt của các liệt sĩ vô danh và có danh, đem lại niềm vui cho nhiều gia đình. Vào mỗi dịp 30.4, Tư Hồ bận bịu hơn bình thường vì phải dành thời gian để giúp đỡ các đoàn làm phim, phóng viên dựng lại câu chuyện của các chiến sĩ biệt động thành năm xưa.

Với những người muốn tìm hiểu câu chuyện của "biệt động Sài Gòn" thì không thể không gặp Tư Hồ - "nhân vật" được coi như một pho tư liệu sống. Mỗi năm một câu chuyện mới, dường như chiến công của biệt động Sài Gòn chẳng bao giờ cạn. Cho dù những ngày tháng rực lửa hào hùng chỉ còn trong ký ức, nhưng hôm nay ông vẫn ước ao "làm được một việc gì đó có ý nghĩa cho đời".